

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců Mgr. Ondřeje Bartoše a Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry ve věci

žalobce: **T. s. r. o.**, IČ X
sídlem Y
zastoupen JUDr. Ondřejem Moravcem, Ph.D., advokátem Advokátní kanceláře Hartmann, Jelínek, Fráňa a partneři, s. r. o., se sídlem Malé náměstí 124/15, 500 03 Hradec Králové

proti
žalovanému **Finanční úřad pro Pardubický kraj**
se sídlem Boženy Němcové 2625, 530 02 Pardubice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 10. 2020, č. j. 1691167/20/2801-52522-609809

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Žalobce se domáhal přezkumu shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým byly zamítnuty žádosti žalobce o prominutí penále v souvislosti s doměřením daně z přidané

hodnoty dodatečnými platebními výměry ze dne 3. 6. 2019 za zdaňovací období prosinec 2013 a leden až říjen 2014. Žádosti žalobce byly zamítnuty podle § 259a a § 259c zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „d. ř.“).

II.

Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

2. Žalobce v prvním bodě žaloby předně namítal, že žalovaný vybočil z mezí správního uvážení správce daně, když vědomě nerespektoval meze správní úvahy vymezené v § 259c d. ř. a Pokynu č. D-45. Žalobce namítal, že daňový řád nezakládá pravomoc žalovaného zabývat se komplexněji naplněním kritéria porušení daňových předpisů (jak žalovaný uvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Naopak žalovaný je povinen žádost daňového subjektu přezkoumat výhradně z hledisek stanovených v § 259c d. ř. Právě tato hlediska jsou rozvíjena v Pokynu č. D-45. Žalovaný za kritérium představující podmínku možného prominutí penále považoval povahu porušení daňových povinností žalobce vedoucích k doměření daně, v souvislosti s nímž bylo žalobci sděleno penále, o jehož prominutí žádal; tím si žalobce měl přisvojit pravomoc, která mu nebyla zákonem svěřena. Žalovanému nepřísluší brát v úvahu další kritéria nad rámec těch zakotvených v § 259c d. ř. Žalobce nemohl řádně realizovat své právo vyjádřit se ke všem skutečnostem rozhodným pro posouzení žádosti, neboť předpokládal, že žalovaný bude žádost posuzovat výlučně z hlediska kritérií stanovených v § 259c d. ř. a s ohledem na to volil i odůvodnění žádosti. Posuzoval-li žalovaný žádost z jiných hledisek, pro žalobce nepředvídatelných, neměl žalobce prostor pro to na ně jakkoli procesně reagovat.

3. Dále ve druhém bodě žaloby žalobce namítal, že žalovaný při svém rozhodování porušil ústavně zakotvený princip presumpce neviny, když vůči žalobci vyvodil negativní důsledky ze své domněnky, že se žalobce mohl dopustit trestného činu, aniž by však o vině žalobce bylo rozhodnuto. Podle mínění žalobce není možné připustit, aby žalovaný při rozhodování o prominutí penále přihlížel k tomu, zda se žalobce – byť i jen na základě předběžného hodnocení žalovaného – dopustil trestného činu, neboť rozhodování o tom, zda se stal trestný čin, přísluší výhradně soudu.

4. Konečně ve třetím bodě žaloby žalobce namítal, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ svého rozhodnutí, nemá oporu ve spisech. Žalovaný hodnotil některé obchody, které žalobce realizoval s dodavatelem D., s. r. o., jako vědomou účast na podvodném jednání, resp. zapojení do řetězce plnění zasažených podvodem a jako porušení daňových předpisů s vysokou mírou intenzity vymykající se běžným porušením daňových předpisů. Tímto hodnocením však žalovaný dezinterpretoval vlastní kontrolní zjištění. Žalovaný nijak nezdůvodnil, co rozumí pojmem porušení daňových předpisů s vysokou mírou intenzity vymykající se běžným porušením daňových předpisů. Právní úprava nerozlišuje „běžné“ a jiné porušení; ustanovení § 259c d. ř. pak nijak nerozlišuje mezi tím, zda k doměření daně došlo v souvislosti s úmyslným či neúmyslným jednáním daňového subjektu. Mimo to ze zprávy o daňové kontrole není možné dovodit, že žalobce úmyslně vytvořil řetězec bez zjevné ekonomické podstaty s vědomím, že jeho dodavatel na výstupu neodvedl daň, kterou žalobce nárokoval na vstupu. Ve zprávě o daňové kontrole žalobce uzavřel, že dodání zboží žalobci bylo součástí řetězce transakcí zatíženého podvodem na dani, o kterém žalobce měl a mohl vědět, zatímco v napadeném rozhodnutí žalovaný toto

kontrolní zjištění bez jakékoli důkazní opory interpretuje tak, že žalobce o existenci podvodu věděl. Navíc nebylo prokázáno, že by dodavatel daň na výstupu nepřiznal a neodvedl. Žalovaným tvrzené narušení neutrality daně mělo spočívat v tom, že dodavatel žalobce proti dani na výstupu z transakcí realizovaných se žalobcem uplatnil nárok na odpočet daně na vstupu ve výši, kterou správce daně nemohl ověřit proto, že dodavatel byl nekontaktní. Již z toho vyplývá, že žalobce o narušení neutrality daně nemohl vědět. Tím spíše nelze hovořit o vědomém zapojení do podvodného řetězce. Navíc samotné uskutečnění plnění a tedy splnění hmotněprávních předpokladů vzniku nároku na odpočet správce daně uznal.

5. Žalobce závěrem navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil.

III.

Shrnutí vyjádření žalovaného

6. K namítanému vybočení z mezí právní úpravy a správního uvážení podle § 259c d. ř. a Pokynu GFŘ-D-45 žalovaný uvedl, že před vydáním napadeného rozhodnutí zjistil, že byly splněny podmínky stanovené § 259a odst. 1 a 3 d. ř. Dále v souladu s § 259c odst. 2 a 3 d. ř. prověřoval, zda daňový subjekt nebo osoba, která je členem statutárního orgánu, v posledních třech letech závažným způsobem porušila daňové nebo účetní právní předpisy. Žalovaný nezjistil takové závažné porušení předpisů za období tří let předcházejících žádosti o prominutí penále. Žalovaný je však toho názoru, že splněním výše uvedených podmínek nevzniká žalobci nárok na prominutí příslušenství a žalovaný má možnost, nikoliv povinnost penále prominout. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2017, č. j. 2 Afs 62/2017-37 a také na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2021, č. j. 1 Afs 236/2019-83.

7. K námitce porušení principu presumpce neviny žalovaný uvedl, že mu nepřísluší nahrazovat činnost soudu v rozhodování o tom, zda byl spáchán trestný čin a toto ani nečinil; pouze upozornil na vlastní odůvodněné podezření, že mohlo dojít ke spáchání trestného činu a splnil svou zákonnou povinnost podle § 53 odst. 3 d. ř. a podal na žalobce trestní oznámení. Žalovaný považuje prokázanou účast žalobce na podvodném jednání za natolik závažné porušení daňových povinností, pro které je možné zamítnout její žádost o prominutí penále, že pro rozhodování o prominutí není rozhodné, zda tímto jednáním byl zároveň spáchán trestný čin či nikoliv.

8. K námitce nesprávnosti skutkových zjištění žalovaný podotkl, že při rozhodování o žádosti o prominutí penále není problematika doměření daně stěžejní otázkou, když tato je podrobně řešena v nalézacím řízení; v napadeném rozhodnutí žalovaný pouze stručně shrnul a odkázal na závěry daňové kontroly, které byly potvrzeny odvolacím orgánem. Cílem žalovaného nebylo tyto závěry měnit či doplňovat. Žalovaný na zprávu o daňové kontrole odkázal a okolnosti účasti žalobce v řetězci zasaženém podvodem na DPH znovu shrnul. Žalovaný dále uvedl, že splnění hmotněprávních podmínek pro přiznání nároku na odpočet je předpokladem pro to, aby bylo možné hovořit o podvodu na DPH, v opačném případě by bylo možné nárok na odpočet daňovému subjektu nepřiznat právě pro nesplnění hmotněprávních podmínek. Žalovaný se dále zabýval vlastním posouzením míry intenzity porušení daňových předpisů žalobcem a setrval na tomto posouzení tak, jak bylo učiněno v napadeném rozhodnutí.

9. Žalovaný závěrem navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV.

Posouzení věci krajským soudem

10. Krajský soud věc projednal při veřejném jednání, během něhož strany setrvaly na svých předchozích vyjádřeních a procesních stanoviscích. Dokazování nebylo prováděno.

11. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“) žalobou napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

12. Žaloba není důvodná.

13. Krajský soud úvodem připomíná, že smyslem soudního přezkumu není znovu a podrobně opakovat argumentaci vyjádřenou již v předchozích fázích řízení, proto lze v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí na toto odůvodnění odkazovat; tuto praxi aproboval i Evropský soud pro lidská práva ve věci Helle proti Finsku (rozhodnutí ze dne 19. 12. 1997, č. 20772/92, odst. 59 - 60), jakož i Ústavní soud (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 7. 2011, sp. zn. II. ÚS 752/10, a usnesení téhož soudu ze dne 6. 6. 2013, sp. zn. II. ÚS 2454/12, usnesení ze dne 4. 7. 2012, sp. zn. III. ÚS 1972/12, usnesení ze dne 14. 10. 2013, sp. zn. IV. ÚS 2266/12, ze dne 15. 10. 2013, sp. zn. IV. ÚS 3391/12).

K námitce, že žalovaný vybočil z mezí správního uvážení

14. Podle § 259a odst. 1 daňového řádu platí, že „[d]*aňový subjekt je oprávněn požádat správce daně o prominutí části penále, pokud byla uhrazena daň, v důsledku jejíhož doměření povinnost uhradit penále vznikla.*“ Podle odst. 2 cit. ust. platí, že „[s]*právce daně na základě posouzení rozsahu součinnosti daňového subjektu v rámci postupu vedoucího k doměření daně z moci úřední může prominout až 75 % penále. Při tom není vázán návrhem daňového subjektu.*“ Podle odst. 3 cit. ust. platí, že „[ž]*ádost o prominutí penále lze podat nejpozději do 3 měsíců ode dne právní moci platebního výměru, kterým bylo rozhodnuto o povinnosti uhradit penále.*“

15. Podle § 259c odst. 1 daňového řádu platí, že „[p]*ři posouzení žádosti o prominutí daně nebo příslušenství daně správce daně zohlední četnost porušování povinností při správě daní daňovým subjektem.*“ Podle odst. 2 cit. ust. platí, že „[p]*rominutí daně nebo příslušenství daně není možné, pokud daňový subjekt nebo osoba, která je členem jeho statutárního orgánu, v posledních 3 letech závažným způsobem porušil daňové nebo účetní právní předpisy.*“ Podle odst. 3 cit. ust. platí, že „[p]*okud právnická osoba závažným způsobem poruší daňové nebo účetní předpisy, hledí se pro účely posouzení splnění podmínky podle odstavce 2 na osobu, která byla v době tohoto porušení v této právnické osobě členem statutárního orgánu, jako by je také porušila.*“

16. V bodech 21 až 24 rozsudku ze dne 2. 8. 2017, č. j. 2 Afs 62/2017-37, Nejvyšší správní soud shrnul zásady aplikace institutu prominutí penále. Uvedl, že prominutí penále je právním institutem, který k rozdělení osoby na ty, jimž penále prominuto bude, a ty, jimž nebude, používá kombinaci tří právních „technologií“. V první řadě musí být splněny

určité relativně jednoznačně a konkrétně definované, a tedy za běžných okolností relativně jednoduše ověřitelné vstupní podmínky. Jimi jsou zejména podání žádosti, a to v zákonem předepsané lhůtě (§ 259a odst. 3 a 4 daňového řádu), a to, že byla uhrazena daň, v důsledku jejíhož doměření povinnost uhradit penále vznikla. Další u prominutí penále použitou právní „technologií" je naplnění nutných podmínek pro prominutí definovaných pomocí neurčitých právních pojmů. Jde jednak o „zohlednění" četnosti porušování povinností při správě daní daňovým subjektem (§ 259c odst. 1 daňového řádu). Dále jde, jak stanoví § 259c odst. 2 daňového řádu, o naplnění podmínky jakési daňové a účetní bezúhonnosti žadatele (resp. s ním specificky spojené osoby, viz jeho odst. 3). Dalším neurčitým právním pojmem, jehož naplnění správce daně zkoumá, je rozsah součinnosti daňového subjektu v rámci postupu vedoucího k doměření daně z moci úřední (§ 259a odst. 2 věta první daňového řádu). Obě výše uvedené právní „technologie" vytvářejí prvotní síto, jímž musí nezbytně projít ten, kdo chce, aby mu penále bylo prominuto. Jde tedy o síto podmínek nutných (definovaných zčásti „pozitivně", zčásti „negativně"), avšak ještě nikoli dostatečných. Konečně třetí právní „technologií" užitou zákonodárcem v institutu prominutí penále je vytvoření prostoru pro správní uvážení užitím slov může prominout v § 259a odst. 2 větě první daňového řádu. Toto ustanovení dává správci daně možnost, avšak nikoli povinnost penále prominout. Správce daně tak může, má-li k tomu rozumné a zároveň ústavně konformní důvody, penále neprominout, i když jsou vstupní nutné podmínky pro prominutí, ať již definované relativně jednoznačně a konkrétně, nebo pomocí neurčitých právních pojmů, splněny. Další prostor pro správní uvážení je správci daně vytvořen zákonem definovaným rozsahem možného prominutí penále (§ 259a odst. 2 věta první daňového řádu – až 75 %). V judikatuře Nejvyššího správního soudu je notorietou, kterou netřeba v detailech rozebírat, že prostor pro správní uvážení si správní orgán v mezích tohoto prostoru daných zákonem může strukturovat svou vlastní správní praxí, jíž je, vytvoří-li se, zásadně vázán; změnit ji může, a to zásadně kdykoli, ovšem pouze pro futuro, z rozumných a současně ústavně konformních důvodů a ve vztahu ke všem případům, na něž jeho kompetence při uplatnění správního uvážení dopadá. Z bohaté judikatury Nejvyššího správního soudu lze k této problematice odkázat z novějších rozhodnutí např. na rozsudek ze dne 28. 1. 2015, č. j. 6 Afs 101/2014 - 36, č. 3201/2015 Sb. NSS, body 11-15.

17. V této souvislosti lze poukázat také na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu dne 26. 1. 2021, č. j. 1 Afs 236/2019-83, podle něhož „[p]*ři posuzování splnění podmínek dle § 259c zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, se nebere v úvahu porušení daňových předpisů, které je skutkovým a právním základem uložení penále, o jehož prominutí daňový subjekt žádá. K tomuto porušení však správce daně přihlédne v rámci správního uvážení dle § 259a odst. 2 daňového řádu a s ohledem na povahu, intenzitu či jiné okolnosti tohoto porušení nemusí penále prominout.*" Právě citované usnesení rozšířeného senátu tedy jednoznačně vykládá ustanovení § 259c d. ř. tak, že k porušení daňových předpisů, které je skutkovým a právním základem uložení penále, lze znovu přihlédnout v rámci správní úvahy, zda bude vyhověno žádosti daňového subjektu o prominutí penále.

18. V tomtéž usnesení se dále uvádí, že „[s]*lovní vyjádření ‚závažným způsobem porušil daňové nebo účetní předpisy' představuje neurčitý právní pojem, jehož obsah, rozsah a aplikace se může v závislosti na konkrétních okolnostech měnit. Správce daně musí vyhodnotit, zda konkrétní porušení práva pod uvedený neurčitý právní pojem spadá, či nikoliv. Toto*

vyhodnocení je také nepochybně založeno na úvaze správce daně, ale tato úvaha se na rozdíl od správního uvážení zaměřuje na skutkovou podstatu a její vyhodnocení, přičemž výsledkem je závěr, který nemá alternativu. Jinými slovy, pokud daňový subjekt ve vymezeném čase závažným způsobem porušil daňové nebo účetní předpisy, jakákoli úvaha o prominutí alespoň části penále ve smyslu § 259a odst. 2 daňového řádu nepřipadá v úvahu."

19. Lze tedy shrnout, že při posouzení toho, zda jednání daňového subjektu lze podřadit pod neurčitý právní pojem porušení daňových nebo účetních předpisů závažným způsobem, správní orgán realizuje svoji diskreci, správní uvážení. Dojde-li na základě takto provedeného správního uvážení podle § 259c odst. 2 d. ř. správce daně k závěru, že není dána vylučující klauzule zde stanovená, neznamená to ještě, že jsou bez dalšího splněny podmínky pro vyhovění žádosti o prominutí penále, neboť toto rozhodnutí samo o sobě vychází ze správního uvážení správce daně a není na ně právní nárok. Správce daně tedy při posuzování žádosti o prominutí penále realizuje správní uvážení ve dvou rovinách. Předně vyhodnocuje naplnění hypotéz právních norem vyjádřených v ustanovení § 259c d. ř.: četnost porušování povinností při správě daní daňovým subjektem, porušení daňových nebo účetních právních předpisů závažným způsobem v posledních 3 letech. V případě druhé právě uvedené podmínky se správní uvážení realizuje v otázce hodnocení závažnosti porušení právních předpisů; pokud je závěr o závažnosti porušení kladný, představuje to bez dalšího vylučující klauzuli ve vztahu k možnosti prominutí penále bez možnosti modifikovat tuto klauzuli případným správním uvážením. Pokud pak správce daně dojde k závěru, že vylučující klauzule podle § 259c d. ř. nejsou dány, zabývá se dále správní úvahou o samotném prominutí penále podle § 259a odst. 2 d. ř.

20. Poměrně bohatá judikatura, zabývající se otázkou rozsahu, v jakém správní uvážení podléhá soudnímu přezkumu, se ustálila na tezi, že správní uvážení podléhá soudnímu předně přezkumu formálnímu (tj. zda správní orgán k výsledku správního uvážení došel správným procesním postupem a zda je správní úvaha přezkoumatelným způsobem zachycena v odůvodnění správního rozhodnutí a logicky plyne z podkladů pro rozhodnutí); dále podléhá přezkumu věcnému, tomu ovšem v omezené míře pouze potud, pokud nemá excesivní povahu, tj. nejedná se o zřejmé vybočení z mezí správního uvážení a hledisek stanovených zákonem, popřípadě dokonce o zneužití tohoto institutu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48). Úkolem soudu zásadně není nahrazovat správní uvážení uvážením soudním (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46).

21. Mezi účastníky nebylo sporné, že (i) žalobce uhradil daň, v důsledku jejíhož doměření vznikla povinnost uhradit penále, (ii) žádost o prominutí penále byla podána ve lhůtě podle § 259a odst. 3 d. ř. a (iii) v případě žalobce není dána žádná z vylučujících klauzulí podle § 259c odst. 2 a odst. 3 d. ř., když žalovaný na základě správního uvážení dospěl k závěru pro žalobce příznivému, že v době posledních tří let nezjistil závažné porušení daňových nebo účetních právních předpisů ze strany daňového subjektu ani osob, které jsou jeho statutárními orgány.

22. Žalovaný následně provedl správní úvahu podle § 259a odst. 2 d. ř. Na základě této úvahy dospěl k závěru, že žalobce jako daňový subjekt porušil daňové předpisy s vysokou mírou intenzity vymykající se běžným porušením daňových předpisů, přičemž tuto úvahu

podrobně rozvíjí a její srozumitelný a přezkoumatelný popis tvoří podstatnou část odůvodnění napadeného rozhodnutí. Z hlediska formálního přezkumu (viz výše) pak krajský soud neshledává v postupu žalovaného nedostatky. Z hlediska věcného přezkumu pak krajský soud konstatuje, že žalobcem namítané vybočení z mezí správní úvahy v postupu žalovaného neshledal. Žalobcem vytýkané „komplexnější" posouzení porušení daňových předpisů žalobcem nepovažuje krajský soud za „přisvojení si" pravomoci, která by žalovanému nebyla svěřena, jak namítal žalobce. Naopak posouzení žalovaného třeba vnímat právě jako realizaci zákonem mu svěřené diskreční pravomoci, a to realizaci řádnou a nijak excesivní. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný rekapituloval skutkové okolnosti věci. Následně – správně – konstatoval, že za závažné porušení nelze označit každé porušení daňových zákonů, neboť pak by institut prominutí penále nebylo možno aplikovat nikdy, neboť samotný vznik penále je vždy spojen s porušením daňových předpisů. Žalovaný následně pokračuje správným směrem k úvaze, že je třeba zkoumat intenzitu porušení daňových předpisů. Dále žalovaný rozvíjí úvahu, že žalobce byl zapojen v řetězci realizující podvodné jednání, což je jev, který ve značné míře narušuje princip neutrality DPH a v důsledku tak ohrožuje základy fungování celého systému DPH. Krajský soud se s těmito úvahami žalovaného ztotožňuje bez ohledu na to, zda zapojení žalobkyně v podvodném řetězci bylo vědomé či nevědomé. I při přičtení nevědomé nedbalosti jako pro žalobkyni nejpříznivější formy zavinění zde zůstává, že žalobkyně měla a mohla vědět, že se účastní podvodného řetězce a ohrožuje tak systém správy daní. Žalovaný dále vypočítává další okolnosti, které zohlednil při správní úvaze o závažnosti porušení daňových předpisů (povaha, předmět podvodu); vše završuje úvahou o (ne)souladnosti případného prominutí penále s cíli správy daní obecně uznávanými na úrovni vnitrostátní i komunitární (boj proti daňovým únikům). Krajský soud tedy konstatuje, že správní úvaha žalovaného je přezkoumatelným způsobem zachycena v odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný ji provedl na základě zákonného postupu a v zákonných mezích a krajský soud neshledává důvod k její korekci.

23. Blíže k podobné problematice srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2021, č. j. 4 Afs 99/2021-34.

K námitce porušení presumpce neviny

24. Námitku neshledává krajský soud důvodnou. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že *„má za to, že výše popsaným jednáním daňového subjektu mohlo dojít* [...] *k úmyslnému spáchání trestného činu* [...] *ve velkém rozsahu.* [...] *Z tohoto důvodu bylo* [...] *podáno oznámení o podezření ze spáchání trestného činu* [...]." Z citované pasáže odůvodnění nelze podle názoru krajského soudu dovodit, že by žalovaný činil závěr o tom, že se žalobce dopustil trestného činu, natož že by na tomto předpokladu založil odůvodnění rozhodnutí o neprominutí penále. Krajský soud vnímá tuto část odůvodnění toliko jako shrnutí skutkového průběhu a postupu žalovaného jako správce daně. Nejedná se tedy o vadu, tím méně o vadu takovou, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

K námitce, že zjištěný skutkový stav nemá oporu ve spisech

25. Poslední žalobní námitka se týkala nesprávnosti skutkových zjištění žalovaného, týkajících se zejména otázky zavinění žalobce. Krajský soud konstatuje, že žalobce se zde poněkud nepřípadně dovolává chybějící definice údajného pojmu „porušení daňových

předpisů s vysokou mírou intenzity vymykající se běžným porušením daňových předpisů“. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí nikterak nevyplývá, že by žalovaný tuto formuli používal jako jakýsi zavedený pojem s legální definicí v daňovém řádu nebo zákonu o dani z přidané hodnoty. Krajský soud uvedené vnímá jako vyjádření správní úvahy, provedené žalovaným, který vyhodnotil, že žalobce porušil daňové předpisy s vysokou mírou intenzity etc. Nejedná se tedy o pojem, u něhož by bylo nutno nalézat jeho obsah, ale jedná se o popis toho, jak žalovaný o skutkových zjištěných uvážil po právní stránce, realizuje při tom svou diskreční pravomoc. Tyto úvahy jsou v napadeném rozhodnutí podrobně rozvinuty a srozumitelně zachyceny (str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí).

26. Krajský soud dále souhlasí s žalovaným, že při rozhodování o žádosti o prominutí penále není problematika samotného doměření daně, resp. skutkových okolností vedoucích k doměření, předmětem podrobného zkoumání, neboť to již bylo učiněno v nalézacím řízení. Rozhodnutí o neprominutí penále pak vychází ze skutkového stavu zjištěného v nalézacím řízení vedoucím k doměření daně, aniž by skutková zjištění doznala nějaké změny. To ovšem žalovanému nebrání, aby zjištěné skutečnosti, které byly v nalézacím řízení právně kvalifikovány z hlediska ustanovení právních předpisů relevantních pro doměření daně, znovu a samostatně právně kvalifikoval z hlediska ustanovení právních předpisů upravujících prominutí penále; to je ostatně podstatou řízení o žádosti o prominutí penále. Jinak je skutkový stav provázán se zprávou o daňové kontrole ze dne 20. 5. 2019 a navazujícím rozhodnutím ze dne 7. 7. 2020, na něž se napadené rozhodnutí výslovně odkazuje. Právní hodnocení skutkových zjištění pro účely rozhodování o žádosti o prominutí penále je přitom realizováno správním uvážením žalovaného, podléhajícím jen omezenému soudnímu přezkumu (viz podrobněji výše).

27. Jak již bylo řečeno shora, i ta nejpříznivější forma zavinění, nedbalost nevědomá, znamená, že žalobkyně měla a mohla vědět, že se účastní podvodného řetězce a ohrožuje tak systém správy daní, což v daném případě odůvodňuje neprominutí penále. Námitka tedy není důvodná.

V.

Závěr a náklady řízení

28. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

29. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje Mgr. L. M.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 20. října 2021

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Mgr. L. M.